

LA VIDA

—Que m'esperí? I a mi què se me'n dóna!

TEATRO NOVEDADES

Grans balls de disfresses

AURIGEMMA-CANADÓ - Carnestoltes 1924

Dia 15 de Març,

GRAN FESTIVAL DE LA

MI-CAREME

«Aurigemma»

Localitats: Ferrán, 53 (Casa Aurigemma).
1 a la taquilla del Teatre Novetats

Sabateria "A la Parisienne"

Comte de l'Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.
Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat
Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

TEATRE COMIC

Dia 15 inauguración de la temporada de circo con el debut de
MACISTE

SI VOLEU RIURE, DEMANEU

ASTRACANCIA SUPERFINA

D'EN BUENDIA I GASSOL
VAL: 50 CENTIMS

TEATRE ESPANYOL

Compagnia: SANTPERE y BERGES
Gran èxit LA DENIA NOVA
o La fal·lera del Jaume

DEPILATORIO BORRELL

Sin molestia, quita el pelo ó vello y mata la raíz sin irritar el cutis

A. BORRELL
Asalto 52 - Barcelona
y en todas las perfumerias.

Se remite discretamente por correo certificado, anticipando 4'50 Ptas. en sellos etc

Girem al revés, amb gran perfecció, tota mena de abrics i trajos.

10 per cent de descompte en tots els encàrrecs fins al 15 de febrer

LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.
(Prop de la Plaça del Bisbe Urquinaona)

Compreu el

XUT!

que ha sortit avui

Cap esportman per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—

Estranger " 4'50

Pagament a la bestreta.

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

HEM entrat a la Quaresma com aquell que res. La fesomia i les modalitats del temps, que abans tenien un relleu ben notable, van esborrant-se d'una manera ben sensible; i a no ésser pels barrets de palla, ja no distingiríem la nit de Sant Joan de la nit de Nadal, o bé el Corpus de la Canelera.

El Carnestoltes, ja no és el Carnestoltes; és una mena de funeral amb cascavells que sols serveix per amoïnar el veïnat.

Aquells balls de disfresses que feien tan de goig, on s'hi vessava des del xampany al cafè amb llet—més llet que cafè,—s'han tornat més avorrits que un Congrés d'aficionats a pescar amb canya.

Anys enrera — i no molts, — entre mig de les nenes que anaven al ball plenes d'il·lusió, somniant amb el ballador que els havia de fer girar els ulls en blanc, no hi mancava el clàssic *l'home* que amb un nas postís en tenia prou per fer barrila, ni la casada gelosa que, anant a espiar el marit, a lo millor rellescava i anava a parar a can Prim.

Enguany no hi vèieu més que *pupilas de cà la Daïxonses* o *cà la Dallonses*, que anaven a fer comedor al pati de Novetats, o a la sala de «La Bohèmia», i el pobre *Làçaro* que es deixava encerrar havia de portar-les al restorant i atipar des de la *segunda ama* a la més tronada *hetaira*; i total per acabar al carrer de Tal, número tants, ajustant-se a la tarifa de la casa.

I la rua? La rua, que havia sigut el concurs de ximpleria més divertit del món, ara queda limitada a l'exhibició de quatre carroces (?) anunciadores del «bob» o de la pega-dolça sintètica per a curar els ulls de poll, i mitja dotzena de «mamarratxos» que feien pudor d'allioli.

Fins l'enterrament de la sardina, aquella tradició gloriosa dels bons costums barcelonins, que

tant feia glatir a les noies, ha quedat reduït a una senzilla cerimònia d'ordre privat.

El Dimecres de Cendra, que, per si no ho sabíem, ve a recordar-nos que procedim del *polvo*, feia de frontera entre les disbauxes carnavalesques i l'austeritat dels dies quaresmals privats de carn.

Era un dia veritablement mixte, de color gris, o sia, una barreja de blanc i negre, de tabola i de *profundis*, d'alegria i tristor, que culminava amb l'enterrament de l'eixerida sardina, de la qual les nenes se n'acomiadaven fins el Dissabte de Glòria, dia en què tot ressuscita,
.....

Però tot això s'ha anat transformant en vulgaritat i més vulgaritat. La frontera, que era el Dimecres de Cendra, s'ha esborrat gairebé del tot i passem del Carnestoltes a la Quaresma sense que se'n dongui compte.

Sic trànsit glòria mundi!, que diria el rector de Vallfogona...

EL SEU PREU

UNA colla de joves feia cert dia, en un cafè, consideracions sobre la moral, deplorant que certs vicis, molt poc masculins, estessin tan escampats.

—No obstant—digué un d'ells,—malgrat ma repugnància, jo confesso que potser hi cauria per cent mil naps.

—Doncs jo, per cinquanta mil—féu un altre tornant-se vermell.

A lo qual respongué un tercer:

—Això que dieu no té solta. Ningú ens oferia semblants sumes. Jo m'acontentaria amb deu mil peles.

Successivament un quart va dir cinc mil, un altre, menys i cadascú anà dient-hi la seva.

Llavors un fulano que se'ls escoltava, tot llegint el diari, aixecà el cap i, amb veu dolça, els digué:

—Quan arribin a deu pessetes, avisin. Es el que jo pago!

VUITS I NOUS

El president del Consell de Bulgària, Stambuliski, era un home força extravagant. Cert dia va dictar unes divertides disposicions sobre el trajo de les senyores. A imitació de la República de Venècia l'home va manar que l'escot de les senyores no passés de cert nombre de centímetres sobre el pit i l'espatlla, ni en ample ni en llarg, i que els talons del calçat no tinguessin proporcions exagerades. I per a fer complir aquestes ordres, escampà pels carrers de Sofia nombrosos agents armats amb el metre per a medir els escots, i d'una serra per a rebaixar els talons de les dones que haguessin infringit la llei.

El càrrec d'inspectors de pitreres no ens desplauria exercir-lo si s'implantés aquí.

Conta en G. La Farte, en el periòdic *La ciencia para todos*, que en 1879:

«...Los indígenas de las islas Marquesas mataron y comieron a dos gendarmes franceses. Llevados ante el tribunal, éste no pudo castigar el segundo crimen, porque en el Código penal no se incluye la antropofagia. Hoy, que la ciencia ha descubierto que la carne humana es muy nutritiva, el Código penal debía dedicar algunos capítulos al canibalismo.»

Sí, senyors. I la intenció d'antropofogar també deuria castigar-se. Jo posaria vint naps de penyora a aquell que, al veure una mosca de palissos, exclamés:

—Ai, lladre! Me la menjaria!

L'estadística és una cosa que dóna moltes sorpreses. Segons una que n'acabem de llegir, a França resulta que de 875.564 matrimonis hi ha:

1.360 mullers que han abandonat els marits.

2.361 marits que han fugit per no viure amb ses mullers.

4.120 matrimonis separats voluntàriament.

191.025 matrimonis que viuen en guerra sota el mateix sostre.

162.390 matrimonis que s'odien cordialment, però que ho dissimulen, per despistar.

510.132 matrimonis que viuen en una completa indiferència.

1.102 matrimonis considerats feliços en el món i privats, en la intimitat, de la felicitat que se'ls suposa.

135 matrimonis feliços, si se'ls compara amb la gran quantitat que n'hi ha de desgraciats.

Per últim, 5 matrimonis—cinc, només!—veritablement feliços.

Qualsevol es casa després d'haver llegit això!

Vegin el que havem trobat en un diari sud-americà:

«Albany, N. Y., febrero 21.—Hoy hizo su aparición en la legislatura la moción «deténgase, recapacite y mire», para aplazar tres días la concesión de licencias matrimoniales.

«La moción fué presentada por el asambleísta Steinberg, republicano de Nueva York, y de aprobarse, las licencias matrimoniales no podrían extenderse sino hasta tres días después de llenada la solicitud.

«Steinberg cree que de esa manera podrán evitarse muchos matrimonios equivocados y apresurados.»

Això del «deténgase, recapacite y mire» ens sembla molt incomplet. Hi falta el «y luego, no te cases».

El «Liceu» ha estat cada nit concorregudíssim. Quan gairebé tots els teatres estaven buits, el gran coliseo estava atapeït. I és que resulta molt baratet si es sap la «combina».

Un abonament a palco, si s'està al tanto, costa menys que un sopar a càn Culleretes.

Una meitat d'abonament es parteix entre dues famílies i aquestes cedeixen la meitat de la llotja a altres dues, donant-se el cas de què encara es facin més divisions.

Així, doncs, una família s'il.lustra, es dóna tot, i com que el palco està que vessa, el teatre fa aquell goig...

ACUDIT

—Senyor metge, senyor metge! Corri, que el meu marit no sé què té! Fa uns grans crits i diu que es vol morir!...

—Diu que es vol morir? Ja hi corro!

—Noia, demà no podré seure.
—Del cop?
—No. Dels panallons.

LA CINTURA DE CASTEDAT

DON Gualtero era un cavaller d'aquells de ferrocolat, que li feia més pes el trajo i el plomall del casc, que la seva pròpia persona. Era alt, fornit i un xic decantat d'espatlles degut al pes de la llança, que no deixava mai, car en època de brega li servia per enfilear enemics i en època de pau (aquells tres mesets d'estiu) per abastar figues de l'hortet de la seva morada. Vestia samarreta i calçotets de lona i cavalcava en un cavall de conductores.

Don Gualtero era casat amb una formosa dama anomenada donya Flor, molt bellugadissa i cobejada pels cavallers de la rodalia. Però els encants de la muller no tenien prou força per a que el marit deixés la seva vida lluitadora i don Gualtero es passava nou mesos de l'any esguerrant moros i malmetent hisendes; i al venir la xafogor, ja fos perquè la feina se li tornés fatigosa, ja perquè el seu cos se sentís alterat per les envestides de l'amor, tornava a la llar, es mudava la roba interior i acomplia els deures de tot bon marit catòlic, apostòlic i romà.

A cada retorn del guerrier, donya Flor li presentava un nou infant, record de la seva estada anterior vora d'ella; i cada any el marit tenia major satisfacció per la tasca acomplida, car, gràcies al seu certer cop de llança, cada any hi

havia més infidels difunts i un cristià més damunt la terra.

Però don Gualtero, que coneixia, com és natural, el temperament bellugadís de donya Flor i tenia referències de la mala baba i atreviment dels mascles del veïnat, quan arribava l'època de tocar el dos i anar-se'n a malmetre adeptes de Mahoma, no les tenia totes, i per més que ella li feia mil promences de fidelitat, don Gualtero, després de saltironar per darrera volta, li posava una cintura d'aquelles de castedat, tancada amb forrellat i dos candaus, les claus dels quals es guardava al fons de les alforges de viatge.

Una volta segur de la fidelitat de la dona, fresc, tranquil i confiat, don Gualtero retornava a la brega, a fer maldats durant nou mesos, mentre en l'interior de la formosa donya Flor tenia lloc aquella bullida màgica gràcies a la qual vénen al món tots els mortals, que el feia pare d'un nou fill, legítim amb tota certesa, car mai el cavaller en cap del seus retorns havia trobat el forrellat obert.

Esdevingué que en una de les envestides als sarraïns donada en la conca d'un riu, don Gualtero rebé un cop de llombarda tan fort al pit, que caigué sense sentits a l'aigua. Romangué unes quantes hores en remull i quan tornà en si

—Li han dut aquests carmels de part de la senyora Susagna. Diu que, com que sap el que li agrada llepar, vol que s'entretengui fins que ella vingui.

es trobà amb la cuirassa i la salut tan malmeses, que no tingué més remei que retornar a casa.

A l'arribar a la vila, a fi d'arranjar els desperfectes de l'armadura, entrà a casa el ferrer.

—Bon dia—féu el cavaller.—Que em podríeu fer un adob a aquesta cuirassa?

—Vejam què té—digué el pica-ferro.

—Gairebé res: un bony.

—Caratsus! És un bony molt fort! No sé pas si en sortirem sense esquerdar-la.

I l'home començà a fer provatures.

Mentrestant, el cavaller, cercant pel sarró, trobà les claus de la cintura de castedat de donya Flor, les quals, amb l'estona que havien roman-gut a l'aigua, se li havien rovellat totes.

—No sé pas, no sé pas...—deia el ferrer forcejant amb la cuirassa.

—Proveu, proveu...—diu el cavaller.—Mentrestant, podríeu donar-me un xic de paper de vidre per a fregar aquestes claus.

—Prou! Teniu.

En aquestes el ferrer vegé les claus.

—Però, on aneu amb aquestes claus tan poc galdoses?—féu el masegador de ferro.—Marqueu-me'n un parell, que en tinc aquí de noves.

I el ferrer començà a cercar.

—Com aqueixes?—va fer, alarmat, el cavaller.

—Em penso que sí.

I donant-les-hi, afegí:

—Teniu, proveu.

El cavaller comprovà les claus, vegé que eren idèntiques unes i altres i es tornà groc.

—No sé pas si el treurem aquest bony—mormolava, feinejant, el ferrer.

—Escolteu, bon home—preguntà amb veu feble don Gualtero.—Com redimoni teniu aquí aquestes claus?

—Ui! Fa una colla d'anys que les tinc! Són claus de braguer que ens féu fer una dama qui viu a l'altre cap de vila. Li'n férem sis dotzenes, i a fe que s'hi deu haver ben guanyat la vida, car a totes les cases gairebé se n'hi troben un parell.—I forfollant prosseguí:—No sé pas si en sortirem d'aquesta cuirassa!

Don Gualtero, coneixent el temperament bellugadís de la seva muller, davant l'assequibilitat de la cintura, temé per la legitimitat de sa descendència i, posant-se les mans al front, arrencà un plor i caigué de nassos a terra.

—Què teniu?—exclamà, astorat, el ferrer, anant-lo a recollir.—Aquest diastre de bony us dóna tal desesper?

—Ai!—gemegà don Gualtero.—No és pas per aquest bony que somico, sinó per un altre!

I el bon cavaller es tocava el front, on, amb la caiguda, s'hi havia fet una banya.

DE LO MEU PROVERBIADOR

NARRACIÓ HISTÒRICA D UN PROVERBI NAT EN LO SEGLE XIII, ESMEN-TAT PER FRA ANSELM TAROT, MEM-BRE DE L ORDRE DELS MÀXIMS : :

MEA MÀXIMA CULPA

DE lo succeït a cert poeta amich meu anomenat Patrici, sorgí un prouerbe. Era en l'any MCCXXI quan los aforismes e adagis e prouerbis e sentencies e supersticions de tota mena anauen més en doina.

Encara que revestida d'humorisme, és trista, amat lector, eixa narració; emperò com en lo fons respira l'atraient sensació, en el sentit de la fomenta, és mon deure esmentarla. A part la seua melaigia, per les seues qualitats sensuais, n'és mereixedora de figurar en lo temple de la virilitat: amén.

E fet lo present exordi, dich ací: Lo meu amich Patrici, poeta popular en romanços e can-

cons e dístichs filosòfics, se muylerà ab dona que en l'afer conjugal n'era un tronc. E a manca de beylugadissa, cercà de l'amor en beyla e moguda dona amiga de la seua muyler, car les amigues, tant ara com abans, com sempre, són, seran e han sigut les més traidores en açò de l'afer matrimonial.

Ainsí, en Patrici e l'amiga fruien de nit, e sense cap mena de lhum, en cert terreny forà. Per a gaudir d'açò, en Patrici prometí que a les tres nits de... lluita amorosa ofrenaria en paga preuat coyaret de coral; emperò arribada l'hora el nostre poeta, com tots els poetes, non posseia ni un marauedís e aplaçà l'ofrena. E com l'amiga accedí en l'afer solament per a reforçar la seua bossa, en reuenja per l'engany n'he féu sabedora de la manca marital d'en Patrici a la seua muyler. E la muyler d'en Patrici, ofesa en son amor propi, acordà ab l'amiga, so pena de no perdonarla, anar en la nit al terreny a canui d'ella. Emperò lo nostre poeta aquella nit hauia de compondre romanços e cançons e dístichs filosòfics per a cecs e cantors de plaça, car d'açò se mantenia, e per tal me proposà que jo anés al terreny forà a ocupar el lloch a ell destinat, per... acaronar a l'amiga, car en açò de l'amor, quan és clandestí, no hi ha ultratje al cedirlo. E jo dixli:

—No em coneixerà pas?

E en Patrici responguí:

—No, donques en la fosca de la nit e sense dir paraula, a part la faç, en lo demés, qui més gros, qui més prim, tots som iguals.

E jo, conuençut, e com a fauor, prometí acudir al terreny forà. A poc de ma estada comparegué l'astuta muyler d'en Patrici, e s'arrecerà en mi, en lloch de l'amiga seua. Emperò jo, pobre de mi!, ignorant lo canvi, vaig escometre per tres voltes ab la sageta de l'amor, deixant ben reuenjada e... ben satisfeta a la muyler del meu amich!...

Aquella nit tota la passà en vetlla, escrivint romanços e cançons e dístichs filosòfics, nostre poeta, qui, de pas, ben cregut n'estaua ne dormia la seua muyler com una lirona! Qui havia de pensar en la dissort del pobre Patrici! E quan despuntava l'aurora del nou dia entre rosada perlejant la florialia e lo xerroteig del ocells se barrejava ab les cantúries de feiner jouent caminant pels viaranys a cercar la tasca, s'apropà a en Patrici la seua muyler, e tot acarontanli la faç açò dixli maliciosament:

—Bé n'has estat força valent eixa nit en mi en lo terreny! Mai tres voltes seguides m'havies esmentat lo mateix... conte! Lo que pot la il·lusió en la creença... de bregar en dona que non és la seua! Mal marit!...

Roig, groc, verd, e altra volta roig e de trenta mil colors se tornà, pobre Patrici, en comprendre d'haver caigut en la trampa per ell mateix preparada! E per a més dissort, en amich seu! E callà lo poeta, car non podia culpar a ningú!

Sols ell era lo culpable... E àdhuc tinguí de pidolar perdó a la seua muyler e ferne confessió a mi de lo seu dany...

En poch temps la recordança d'aquell fet va trastornar lo cervell de lo meu amich, e ja non sabia de romanços e cançons e dístichs filosòfics, e si n'escriuia, solament, ara a les portes de les cases, ara a les soques dels arbres, ara a les parets fontanes, un dístich sentenciós que deia: «Tal faràs, tal trobaràs».

E ainsí sorgí lo popular proverbi que uiurà in *secula seculorum*. E ainsí fineix la narració.

LES DUES «FERROUNIÈRE»

COM deuen saber els nostres lectors—i, si no ho saben, pitjor per ells,—hi ha un plet entre dos quadros, o sia, dues «Belles Ferrounière», que no es pot esbrinar quin és l'autèntic.

La tal «Ferrounière» era la meuca d'en Francesc I, i es veu que fins després de morta tenia d'armar bronquina.

Un savi examinà temps passat la que hi ha al Louvre i exclamà:

—Es ella! L'autèntica! No hi ha cap dubte!

—Com ho sap?—preguntà un que el sentí.

—Perquè s'observen perfectament els senyals digitals.

—Ah! Sí! Es cert que ara els que hi entenen coneixen l'autenticitat de les pintures amb aquest detall. I vol dir que els senyals digitals són els d'en Leonardo de Vinci?

—No! Són d'en Francesc I... Miri, miri aquí la pitrera...

—Me'n vaig al futbol amb la xicota.

—Es un bon partit?

—Déu n'hi dó. El seu pare ha sigut alcalde.

Divulgaciones heterogéneas

LAS CINCO VOCALES

Que las vocales son cinco lo sabe cualquier marreco de los que van a costura de caganeros. Pero cuál es su origen, nos jugamos un pez a que no lo sabe ni Rodríguez Codoia, que es el sabio más sabio que conocemos.

No estén con ansia, que ya se lo diremos. A la cuenta, cuando Dios, para matar la estonita se empecó la creación, engiponó el hombre. Este, al abrir los dos ojos de la cara, badajó, y al verse solo con su fulana, o sea Doña Eva, hizo:

—¡Ah! (Pero sin h.)

Eva, que badaba mirando a un pardal que hacía los tatos a una pardala, exclamó, al oírle:

—¡Eh? (Sin h...)

Pero entonces se adonaron de que iban todos despojados y se clavaron a reír como unos bonifacios...

—¡Hi! ¡Hi! ¡Hi! (Sin h, ¿eh?)

Bueno; después, como aquel que no está por órganos, fueron y se comieron la manzana y como que les gustó de aquello más, dijeron:

—¡Oh! (También sin h.)

Pero cuando vieron las consecuencias, se volvieron rojos, se dieron vergüenza y dijeron...

—U!

Y veto aquí. Ya saben un chico más.

LAS DESVENTURAS DE RU-FILANCHAS O «SI VIS PACE PARACAIDAS»

A nuestro amigo Homobono Ruflanchas acaba de pasarle un caso como un capazo.

En una carta que nos ha escrito nos encarga que demos a «La Publicidad» sus desventuras, pero nosotros, que estamos al tanto, las damos al Bético. Y si no le gusta, que se haga la rabanada.

El tal Ruflanchas se fué a hacer forrola a Turquía y se estableció en Hjadratki, que es un pueblo conforme se entra la segunda travesía rompiendo a mano derecha.

Pero allí resulta que viven la mar de turecos, un pedo de judíos y un estercolero de católicos, y como Ruflanchas es amigo de respetar las creencias (y de un servidor desde que íbamos a apagar las luces de las escalitas y llamábamos bólit a los curas) quiso estar bien con todo dios y por esto se fué a casa Tapones.

Puso una botiga de betas e hilos y sólo la tenía abierta cuatro días a la semana: los demás cerrado y barrado. El viernes, como es el día sagrado musulmán, cerraba para no empinar a los turecos. El sábado, como era el día de fiesta de los judíos, cerraba para no ca-

brearles. Y el domingo, para no enfutimar a los católicos, 3/4 de lo mismo.

Y claro, se fué en orris en un tres y no nada. Esto demuestra que si la enfiteusis patogenia es hereditaria la triquina no es asimilable al hipocondrio.

UN MISTERIOSO SUCESO, O LA DISCRECION ES LA MADRE DEL SILENCIO.

Ensumando, ensumando, hemos averiguado una noticia de aquellas que hacen rollo. Verán cómo fué. Uno de nuestros redactores, que es un sudado, tiene la costumbre de dormir debajo de un banco de la plaza Real... El otro día, el hombre clapaba todo acurrucado, cuando le despertó el gariar de tres hombres.

—Debemos reunirnos para acordar una de crespá—dijo uno que por la voz se conocía que era rubio como Sansalvador.

—Debemos tomar un acuerdo espata-rante—hacia otro.

—Nos reuniremos en un punto que no nos hagan nuesa...

—En el Parque...

—Hay muchos badoques.

—Barrinemos...

Barrinaron 1 hora y pico. Luego, uno hizo:

—Ya lo tengo. Nos encontraremos mañana en el Apólo.

—¡Carai! ¡Nos guiparán!

—Badas. Es hoy el punto más solitario de Barcelona...

Cuando guillaron, nuestro redactor hizo sus cálculos y un río. ¿Serían comunistas? ¿Serían ácratas? ¿Serían acróbatas? El que sí que fué, piernas al cogote a denunciarlo al alcalde de barrio.

Bueno. Ahora tenemos que ser discretos. Ya lo sentirán a decir. En tanto, mudos y a la jaula.

EL EMBUSTERO

Lema: 3 más 3, igual a 6.

Había una vez un fulano que era más embustero que calzones. Todas las mañanas salía a dar un tomo y cabo al tarde, cuando volvía, todos los vecinos (que eran muy xafarderos) le rodeaban diciéndole:

—¡Vamos! Cuenta: ¿qué es lo que has guipado hoy?

—He visto en la selva a un fauno todo peludo tocando la flauta y a un coro de faunitos bailando como unas malas cosas.

—Sigue, sigue contando. ¿Qué más has visto?—decían los poca sueltas de vecinos.

—Al llegar a la orilla del mar he visto tres sirenas de aquello más cayas, peinando con un peine de oro sus cabellos verdes.

Y los hombres se quedaban con la boca badada.

Una mañana, a punto de día, salió a estirar las dos piernas; pero al llegar a la orilla del mar vió (y se quedó badan-

do) tres sirenas al borde de las onadas peinando con un peine de oro sus cabellos verdes. Y, caminando xano, xano, vió junto al bosque un fauno tocando de aquello más bien la flauta y un pedo de faunitos bailando en derredor. Y aquella noche, cuando hizo cabo a su aldea y le dijeron:

—Vamos: ¿qué has visto hoy?

—No he visto nada—dijo el muy morros de higo.

Ya hemos dicho que era más embustero que un político.

LA COSECHA DEL TRIGO

(DEL AÑO DEL ESCOZOR)

En un café de mala muerte, de aquellos de pan mojado con aceite, hablaban de poesía, versos, poemas, epitalamios, odas y demás mandangas dos fulanos.

—Me juego un pez que no sabes engiponar un verso—dijo uno, haciendo la media risa.

—¿Que no? ¿Crees que soy un gamarás? Para oídos.

«En una casa de aquellas, ayer, de buena mañana, por cuatro pañas y media hice broma con tu hermana.»

El otro se cabreó, pues era del morro fuerte.

—¡Hombre! ¡Tú quieres recibir!—Calla, sómimas. Esto no es verdad, pero es verso.

—Ah, sí? Pues ahora voy yo. Al tanto. Escucha:

«Como badas de valiente y tienes pan en el ojo, he conseguido hacer más a tu hermana, a tu tía, a la raspa y a tu hija mayor.»

—¡Hombre! ¡Esto no es verso!

—Pero es verdad. Puedes subir de pies...

La cosa acabó en bronquitis.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Qué animal muy sucio tiene la hembra de aquello más limpia?

—El cerdo, porque de las «cerdas» hasta hacen cepillos.

Dos propietarios son copropietarios. Dos partícipes son copartícipes. Dos chinos, ¿qué carai serán?

—¿Por qué un beso no se puede hacer sin que se escape?

—Porque es una cosa que va de boca en boca.

—¿Por qué un avestruz sería un marido ideal?

—Porque apenas hi guipa y se lo empasa todo.

—Jo, ja n'estic tipa dels homes. Quan en veig un, m'hi tombo d'esquena.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

SABEN «L'As», aquell gloriós temple de la *sicalip-sis* que tant va contribuir a la il·lustració de la nostra joventut? Doncs no el coneixerien; ara ja no fa de la vida; s'ha tornat *Esteve*, i en lloc de nenes una mica tocadetes del bolet, o tocadetes del tot, estatja una companyia de *vers* de lo més decentet que corre per aquests mons de Déu. Sí, senyors: la companyia Melià-Cebrian és un conjunt més arrodonit que un mató de monja, i val la pena d'anar-los a dir «Déu vos guard».

Ara, que haurien d'haver vingut en altra època, per no coincidir amb la gran Roser Pino, que fa temporada al «Poliograma», i no cal dir que en el gènere de comèdia a la Pino no hi ha qui li fiqui mà, i dispensin l'expressió.

També dóna la casualitat que es troba a Barcelona, i precisament al teatre Idem, el còmic que ens ha fet riure més d'Espanya, l'imponderable Peret Zorrilla, que, com de costum, porta una *troupe* feta a mida que fa passar un bon ratet.

Per cert, que amb l'estrena de «Las mujeres de Zorrilla» va aconseguir en *Perico* un triomf personalíssim, fent pujar el valor de l'obra d'en Paso més que els dòlars.

Tampoc podem oblidar la temporadeta que en Morano està fent al «Goya» amb molt de profit.

I comptant, comptant, ens trobarem amb quatre companyies de *vers* castellà que, essent totes molt apreciables, no poden fer negocis massa brillants, perquè no tenim casa per tant moble.

I sortint d'aquesta qüestió, no ens podem estar de tractar, encara que sigui per sobre, del batibull que estan movent en Roc i en Bargañes, d'una banda, i els tres Serranos per l'altra, amb motiu d'haver-se desfet el projecte de portar en Gorgé i C. a Madrid.

El popular baix—que no és tan baix com diuen—i en Vendrell tenen més pretendents que la filla d'un *frabancant* i per ara sembla que qui els té a la *bai* és en Roc; però com que els Serranos (J. i M.) tenen més *pasta* que un forner, no es pot dir blat..., etc., etc. En fi: ja veurem...

Saben que en Vallmitjana ha portat les pilotes a l'esca?

Sí, senyors, sí; «La dòria nova, o la fal·lera del senyor Jaume», estrenada el divendres a l'«Espanyol» per en Santpere, és una obra de pilotes i que ho demostra fins agafant-les com a tema.

Els aficionats al futbol passaran un bon ratet amb la nova producció de l'autor d'«Els Jambus», i ja està dit tot.

Per acabar. El dissabte que ve, les nenes «peliculeres» que tant s'entusiasmaven veient fer proeses al famós Maciste, se'l podran tirar... a la cara, car el forçut *cop-de-punyista* debutarà al «Còmic» formant part d'una gran *troupe* de circ. Apa, nenes, obriu l'ull!

L'HOMME DE LA CONXA

LA TEMPORADA DEL «LICEU»

Un servidor és de Reus i filharmònic. El primer no ve al cas, però el segon, sí. Com a filharmònic he anat al «Liceu» cada nit i els dies de festa a la tarda i m'he atapeït de música de tota mena de manera. El meu cervell navega en un Océa de fuses i semifuses, de bemolls i sostinguts, de blanques i negres. Flotaven en la meua substància gris trossos del «Parsifal» i de «Marianela», àries i cavatines, balls i somfonies... Tan sols ara, que

ja reposem de tant xim-xim, em veig amb cor de parlar-los-hi del com i del què de la cosa, sense perill de confondre el «Boris Goudonoff» amb la «Núvia venuda»...

Sí, senyors: hi ha hagut música russa, francesa, alemanya, espanyola, italiana, txeca, inodora, incolora i insípida. Havem tingut cantants de totes les latituds i de totes les longituds. Havem tingut estrenes i fiambres. Havem vist mestres alts i baixos, prims i grassos, nerviosos i flemàtics, que reneguen i que no reneguen.

Havem sentit *Barberos*, *Boris*, *Caballeros de la Rosa*, *Tristans*, *Walkyries*, *Bohemes*, *Dolores*, *Mariandres*, *Odines*, *Aides*, *Traviates* i demés barreja.

Havem palpat—amb els *gemelos*, s'entén—palpissos de tiples revingudes i mantegoses... I havem vist secalls i sacs d'ossos estrangers...

Havem vist l'aristocràcia xerrant pels *palcos* mentre allà baix tocaven i callant en els intermedis.

I no havem vist *divos*, gràcies sien donades a Déu Nostre Senyor!

M'he divertit. He pogut fer el caca passant per crític musical, davant d'en Moraguetes, en Borràs, en Nogué i altra trepa. He lluit l'esmokey i he flirtejat amb una flàvia que jo em creia peix de preu i ha resultat institutiu.

De tot això en tinc d'estar agraït a en Mestres, el *caballero de la Cruz*. Primer, perquè m'obsequià amb un *pase*, sense el qual m'hauria tingut d'accontentar amb sentir la banda municipal a la Plaça del Rei. Segon, per la traça en engiponar programes.

Que Déu li conservi la *pupila*, el lliuri d'en Lázaro i li toqui el cor per a que em renovi el *pase*. Amén.

MUSIC-HALLS

VET aquí que ja som en plena Quaresma, que, per ésser l'època més ensopida de l'any, ve que ni pintada per a fer vida de music-halls sense que es noti gaire el fàstic que s'hi sent.

I si algú ho dubta, només cal que vagi a qualsevol dels més divertits; de seguida pensarà amb aquell protagonista de la «Villa Sosa» del «Palacen», que no sabia fer *juerga* ni fent-li pessigolles al melic. A nosaltres ens passa el mateix: preferim deu mil vegades una vetllada necrològica, a fer una nit el *tronera* en un lloc d'aquests; ben mirat, això semblen: vetllades necrològiques on tothom fa de cadàver i encara es queda a *des velas*...

Heu's aquí els programes: *Paca Romero*, *Lola Montiel*, *Pilar Berty*, *Carme Vargas*, *Emilia Domingo*, etc., etc.; totes, com vostès veuen, molt conegudes a casa seva a les hores de menjar; i aquestes són les *etolles*, que el clàssic *montón* sembla e padró del districte cinquè.

Només hi ha una excepció en tota la colla: la Maria Tubau, que ara està al «Royal» i que és l'única artista de simpaties i de mèrit entre tanta desgràcia amb faldilles com corre...

Bueno: encara que sembli mentida, hem dit tot el que pot dir-se d'aquesta matèria; per acabar, hem anat a veure què feien al «Monte-Carlo» i allò semblava un mífing republicà: «Libertad», d'un costat; «Iluminada Libertad», de l'altre; de tot això en deien abans l'«Himno de Riego».

Nosaltres, com homes en *libertad*, hem sortit al carrer

més que de pressa i recordàvem agraçosament aquell Calomarde que volia f... malbé totes les llibertats del seu temps.

No són romanços, no...

JUANITU

FUTBOL

ESPANYA, 0 — ITALIA, 0.

BARCELONA, 6 — TERRASSA, 1.

ESPAÑOL, 4 — GRÀCIA, 2.

Diu que els italians, quan varen veure les tercerilles d'en Sami i les apoteosis d'en Zamora, confessaren ingenuament que en qüestions de paveria en d'Annunzio no els arribava a la sola de la sabata.

Com que això és un honor per la família, ho fem constatar per a que els seus admiradors estiguin contents.

A Les Corts tingué lloc l'afusellament del «Terrassa» amb tota la *premeditación, alevosia y nocturnidad* més absolutes. El «Barça» tingué tot el partit acorralats als egarencs, i, no content amb això, encara es complagué desfer la tarota d'en Marcet, que si el pobre noi té xicota li costarà un disgust.

En Massagué es va encomanar la poca solta dels companys d'equip i no féu honor a la fama que en poc temps ha guanyat.

Imaginín-se vostès el desconsol que hi devia haver a Terrassa quan els veieren arribar desfets moralment i materialment. Quin quadro més trist!

L'«Espanol» va omplir el camp amb allò de la telegrafia sense fils, per poder seguir des del camp els incidents del match Itàlia-Espanya.

En Peidró va lluir-se, però com que els que el secundaven no hi eren, o, quan menys, ho semblava, amb tot el sentiment tingué de mirar com els de l'«Espanol», amb en Lauger a la vanguardia, els guanyaven per dos gols d'avantatge.

De totes maneres el partit va ésser mogut i tothom en sortí satisfet.

Val més així.

L'imperi del Momo, o el nostre penediment

SIC TRÀNSIT MAPA MUNDI! Ja s'ha acabat el llomillo de Carnaval. Amb el ball del passat dissabte s'ha tancat la sèrie de cà l'Aurigemma i la font de la grimègia.

Somos hijos del polvo y al polvo volveremos. La cendra ha substituït el confetti i el bacallà el *tournedos grillé*. Som al temps de la meditació. Meditem.

Havem pecat per haver anat als balls del «Novetats», «Bohèmia», «Iris» i altres llocs de barri carnavalesca? Aquells devassalls de llum— i al preu que està el flúid!—d'adornos més o menys «alarmistes», de música extravagant, de balls que no es podien ballar, de xicotes disfressades de tota mena de maneres, de palpissos incitants i escots marejadors i baixos que convidaven a «anar de trueno»... Aquella abundor de grapeig terpsicorec, de *confettis* ennuegadors, de xampany Codorniu i de ressopons llibertins, són pecaminosos?

En aquest cas, estem condemnats, si no fem força penitència. Solament en el ball de «Novetats» ens hi condemnarem per sis anys i les costes...

Ara, doncs, farem bondat. Potser ens deixarem caure al Ball de la «micarem» (de mi, «mig», i *câreme*, «quaresma») per a no extremar la nota, però si s'organitza un ball de *ficarem* (de fi, «final», i *câreme*, «quaresma»), prometem no anar-hi.

Som a la Quaresma i cada cosa en el seu temps...

—Que si em faig amb en Ricard? I ara! No sap el vicí que té?

—Psh! Cadascú les enfila per allí on vol!

AL VOLTANT DEL MUNDO

ESQUELES DE DEFUNCIÓ INSTANTANIES :::: ::

Les esqueles mortuòries és un dels problemes que més atabalen als parents del difunt, car, al redactar-les, sempre es sofreix qualche omissió, o bé equivocacions deplorables.

Per tal d'evitar aquests trastorns, una agència dels Estats Lliures del Marrampinyo ha montat un servei de detectius que, tan bon punt saben que hi ha un malalt greu, s'afanyen a esbrinar

el nom de tota la seva família i en un obrir i tancar d'ulls confeccionen l'esquela i la porten a l'aprovació del difunt.

Vet aquí un servei de gran utilitat.

CONTRA LES PUCES

El doctor en Filosofia i Ciment Armat, mister B. Hanau de Kamelograf, acaba d'afavorir la humanitat amb un nou descobriment.

Una de les plagues que més perjudiquen la humanitat quedarà suprimida amb aquest nou invent. Es tracta d'exterminar les puces.

Fins avui, aquest insecte molest sols podia ésser destruït fent-lo cohabitar amb una munió de xinxes. Les xinxes quasibé sempre acabaven cruspint-se les puces. Però des d'avui no hi ha necessitat de recórrer a aquest extrem.

Amb el procediment senzillíssim del doctor B. Hanau, sense insecticida de cap mena ni in-

secte de superior qualitat, les puces desapareixeran per sempre.

El descobriment consisteix en sotmetre la puça mascle a una delicada operació que en els galls se'n diu caponar, i d'aquesta manera, evitant la reproducció mitjançant la puça capó, l'espècie restarà exhaurida per *in eternum*.

A les moltes felicitacions que porta rebudes aquests dies Mr. B. Hanau, ens plavem d'unir-hi la nostra.

UN GRILL QUE NO CANTA

El propietari de l'«Hotel dels Tres Hemisferis» s'ha fet ric amb un grill que no canta.

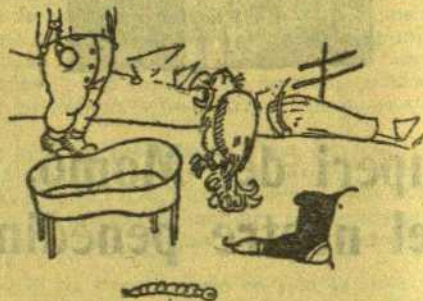
No cal dir que es tracta d'un grill-room posat a la moderna.

CONTRA ELS DIMINUTIUS

El cèlebre polemista F. Hormatghe d'Olanda ha començat una campanya, valent-se de la premsa del seu país, combatent els diminutius.

Per a convèncer la humanitat de lo improcedent i desgavellat que resulta l'ús dels diminutius, esmenta una pila de casos que són una veritable barrabassada. Vegi's l'exemple:

Cacau : Cacauet ; Cocu : Cuquet ; Lloro : Llorret ; Paco : Paquet ; Vida : Videt ; Braga : Bragueta.

Tampoc hi ha dret que el diminutiu d'un mitjó brut sigui un mitjó-net; que el d'un buf sigui un bufet; que el d'uns barruts sigui uns barrudets, amb tots els ets i uts..., i així, molts altres.

Té tota la raó Mr. F. Hormatghe d'Olanda.

LANG-HUSTINUS

LLASTIMA

Un senyor contempla àvidament una xamósida quan dona de mamar a la criatura, i exclama:

—Tanmateix, és llàstima donar això a una criatura!

(De Le Rire.)

LA PELL

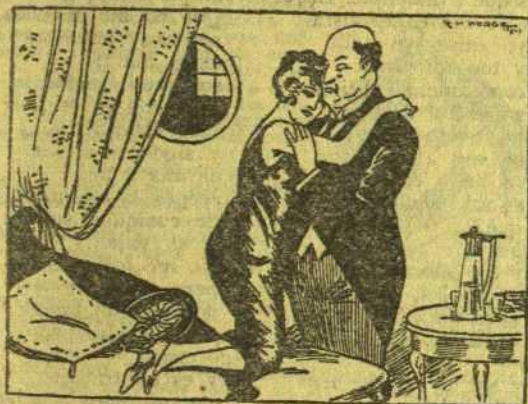
El general X... ensenya la casa a un amic.

Aquest, al veure una bonica pell de tigre, pregunta:

—De qui és aquesta pell?

—De ma difunta sogra.

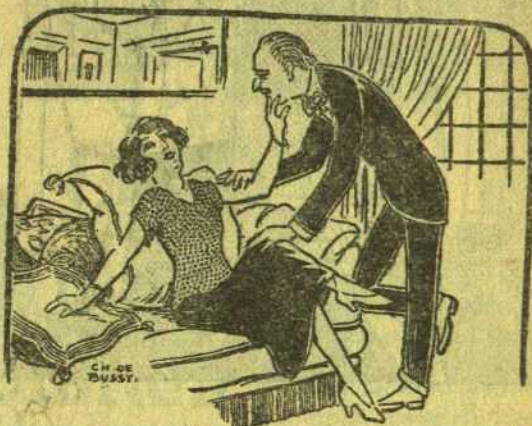
(De La Prens, de Texas.)

—Per què no ets amable amb mi només quan necessites diners?

—I encara et sembla que ho sóc poc sovint?

(De Sans Gène.)

—Estigues, o crido la mamà!

—No cal. Amb tu en tinc prou.

(De Sans Gène.)

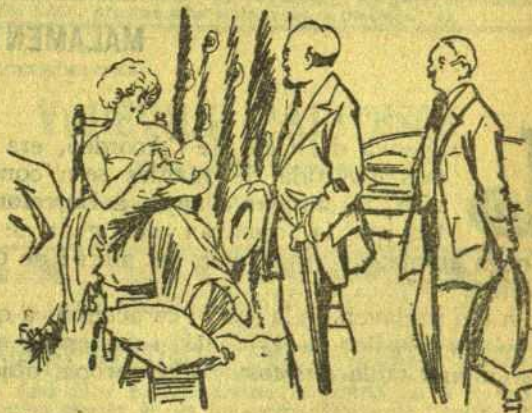
QUESTIO DE COSTUM

El pròcer.—Que l'acompanyin fins la porta i... no s'emporti cap paraigua.

El sablista.—Que sóc un senyor!

El pròcer.—Justament tots els paraigües que hi ha al rebedor són de senyor!

(De Le Rire.)

—Vol que li doni llet de burra?

—Mentre vostè en tingui, no cal.

(De Sans Gène.)

EN UNA REUNIO

—Estàvem jo i el príncep...

—Home! El príncep i jo...

—Ah! Vostè també hi era? Doncs estàvem jo, el príncep i vostè...

(De The Humorist.)

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

—El meu marit és pintor. Pinta nimfes.
—I vostè les hi posa, oi?

MALAMENT!

La penya del Cafè de l'Acordeó, era la més divertida de quantes se'n coneixien, fa cinquanta anys, a Barcelona. Els que la formaven eren gent de la mànega ampla, que es fumien del mort i de qui el vetlla.

Un dia parlaven de la sentor característica que despedeix cert lloc de les dones, i un senyor que seia en una taula del costat s'hi apropà, objectant:

—No hi estic del tot conforme amb això!

—I doncs?

—A la meua dona no se li sent aquesta sentor—digué convençut.

—Tiri, home, tiri! Que es pensa que baixem de l'hort?

—Els juro que no!

—Doncs quina sentor se li sent?

—Més aviat com una mica de fortor de tabac!

No cal dir que les rialles duraren bona estona.

Xafarderies

*** D'Informaciones:

«...cuál sería la sorpresa de los que estaban al lado del alcalde al ver que éste sustituía su nombre y apellidos por un «Yo, el alcalde».

»Uno de los periodistas, amigo de dicha autoridad y que se había dado cuenta de la sustitución, dijo, sonriendo ligeramente:

«—Señor alcalde, así sólo el Rey puede firmar... porque es inviolable.

»A esto se levantó indignado el monterilla y, encandido con los representantes de la Prensa, les dijo:

«—¿Es que soy violable yo?...»

Home! No fóra el primer cas!

*** Llegim a La Prensa, de Nova York:

«Un sacerdote del barrio chino pretende poseer un retrato de Isabel II pintado por Velázquez.»

En Velázquez, pintor del segle XVII, pintant el retrat de l'àvia de l'actual rei! Sempre s'aprèn quelcom llegend.

*** Havem trobat l'obra cumbre del genial cupleter Angel Romeu. Es un cuplet (alguna cosa se n'ha de dir!) que es titula «Despreocupaciones depravadas». Val més peles que l'Eixample. Els el servim per si els agrada:

Yo soy Coupletista
yo canto yo bailo
y toco el piano
con mucha afición
(sí, vaja: ho fa tot!)
no tengo maestro
ni voy a academia
yo hago comedia
es mi condición
(de què?)
Yo soy coupletista
y me sobran notas
(guarda-te-les, dona...)
salen de mi boca
(doncs d'on tenien de sortir?)

y sin ni mas ni mas
salto el re quinto
y voy al re sexto
(això és música futurista)
destornillo a todos
al ponerme a cantar
(fa riure, oi?)
El auditorio
esta exaltado
que es un bullicio
y de tanto gritar
y los unos silvan
y los otros hablan
no hay quien pueda
esto arreglar
(més poca-solta no pot ser!)
Yo soy muy barruda
(ei!, bilingüismes, no!)
y soy depravada
y tengo pachorra
(Pa...chorra, nosaltres...)
y puedo soportar
y alterno mucho
nadie me iguala
ni en reservados
ni por el conquistar
(l'ànima que t'aguanta!)

Si troben res més neula, els paguem un àpat...

Que no me despiden
soy muy previsora
(menys mal!)
soy muy bondadosa
mas con el regisor
(convé estar-hi bé...)
y sigo las mesas
de una a una
acepto la oferta
de cualquier señor
(bé, sí, vaja...)
No me faltan trajes
para presentarme
por que un amigo
a mí me los pagó
(gorrera!)
y es un trabajo
que no mata mucho
de esta manera
que me los gano yo
(ja sabem el que és això!)
Y los caballeros
al haber concluido
muchos me aguardan
me quiereti a compaña
(pavera!)

a la puerta tienen
autos preparados
(i ca!)

y muchos me brindan
de que vaya a cenar
(sola?)

Y me victorean
al pasar la calle
(una revolució...)

los hombres me miran
mi modo de andar
dicen es aquella
que tanto conquista
por ser muy barruda
(altre cop?)

sabe desconcertar.»

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.ª

Correspondència

Barabàs Tercer.—Ens fa l'efecte que vostè fóra un excel·lent corredor de segurs sobre la vida...

Aníbal.—No, home, no; està en una confusió. Un sonet té catorze versos. Ei! Si pot ésser...

Ramoneta.—No ens desagrada del tot. Mirarem d'introduir-l'hi.

Bacó.—Altra vegada? La «santa insistència» es farà la guita amb nosaltres.

A. L.—Amb un xic més ho encerta. Però li ha faltat el xic.

Raquel.—Amb aquell gust. I quan serà? Aviat, eh?

Indio Bravo.—No s'enfutismi, que un cop de sangs aviat és agafat, i qui gemega ja ha rebut.

T. Alòs.—En tindriem remordiment tota la vida. Som així, nosaltres.

Alacantí.—No ens fa gens de peça.

Rave Sec i C.^a—Per què no ens ho explica en prosa? El vers ens atabala quan és neula.

Xandri.—Ho passem al comitè de pèrits. Ja li contestarem.

Pol.—Passi per casa, de 3 a 5 de la matinada. Si no hi som, no torni.

Rabaquet.—Anirà. El bo sempre és bo.

Monyicot flatós.—Home! Que no ho sap que està prohibit dir això que diu? Vostè ens vol mal!

Un d'Arbeca.—Psh! Veurem! No desesperi, però no es faci moltes il·lusions!

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o malos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anesitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CHACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSETTAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avarisias), eczemas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones acrofulosas, eritemas acné, urticárica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PSETTAS FRASCO : : : : : DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJERAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSETTAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMA MOTOCICLETAS SUN

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc Una pesseta.—De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

Vies urinàries-Sífilis-Pell-Matrin Prostatitis-Impotència-Salvarsan 606-914-Anàlisi de sang. Consulta per e-señores de 4 a 6 i a hores convingudes. Homes de 6 a 8. Policlínica Farré Pujan. Ronda Universitat, 5. (prop del Carrer de Pelayo)

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL De 11 a 1 i de 6 a 8. SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : : :

Demaneu

VODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 ctms. ex.

De venda en la nostra Administració.

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producto patentat contra la SARNIA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 66, Barcelona, i Centres d'Espeífics : : : : :

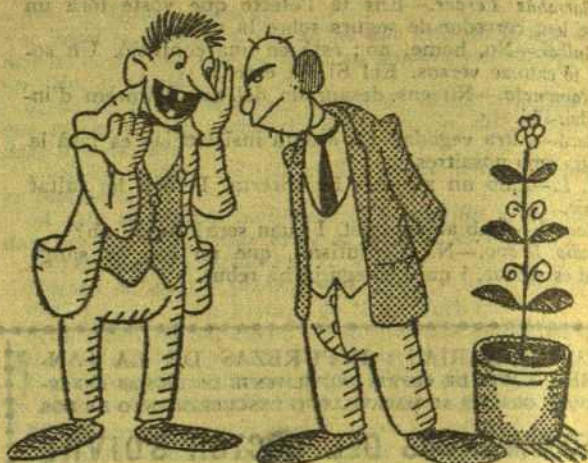
¡EPILEPTICOS! ¡NERVIOSOS! ¡NEURASTENICOS!

Curaréis radicalmente con BOROSAL

Nueva medicación SIN los inconvenientes del BROMURO. ÚLTIMA PALABRA DE LA CIENCIA. Éxitos inmediatos y sorprendentes en el Histerismo, Jaquecas, Insomnios, Espasmos, Molestias menstruales, impotencia por hiperesitellación genital, Incontinencia nocturna de orina, Trastornos nerviosos ocasionados por los tóxicos (morfina, éter, cocaína, alcohol) o los producidos por la supresión en los habituados, siendo el BOROSAL indispensable para la curación. Notaréis sus excelentes efectos desde el primer frasco. Centros de Espeíficos y Farmacia GELART, Princesa, 7.

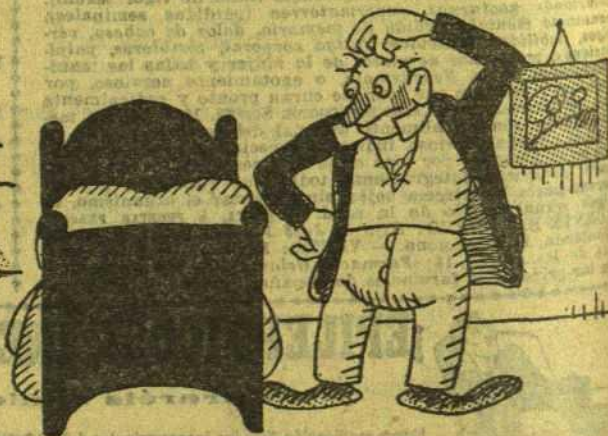
JA HO DEIA ELL!

—Deixa'm fer a mi i ens crupirem el dinar d'aquell bon senyor.

—Cuiti, senyor Josep, que la seva pobra dona va de part! No s'entregui!

—Que m'agradaria que fos un noi!

—Vatualisto! Ara em recordo que sóc vidu. Ja ho deia jo que no podia ésser!